

Ivo FENCL

Sněžná pohádka

Jeden mládenec zval neustále svou dívku na výlet. Ona se dlouho zdráhala, až jednou svolila. Šli večerem, na čepice se jim snášel oceán jemných vloček a bílá krajina ostře křúpala pod botami. Až se vzali ze vši té krásy za ruce.

Ale najednou před nimi stojí někdo třetí. Nějaký cizinec. A jako z ledu. "Nemohl bych jít kousek cesty s vámi?"

„A kdopak jsi?“ zeptalo se to děvče ostražitě.

"Jmenuju se Lorenc!"

Šli a povídal o království bílých králíků, kteří sněží. Jednou se otřesou, sype se sníh prachový, otřesou se podruhé, prší krystalky ostřejší než štěrky, potřetí, a je tu peří, měkké pro podušky různých usínajících miminek. Otřesou se počtvrté, k zemi klesají vločky těžké jako cent, ze kterých se vyrábí cukrová vata.

"Moc pěkné," podotkla ta dívka a trochu se na Lorence usmála.

"Tamhle u vyvráceného pařezu, co kořenem ukazuje do nebe, se naše cesty rozdvoují," řekl dutě. "Že jste si se mnou chvíli povídali, splním vám asi tak tři přání, když si je teď vymyslíte." Zastavil se, přepočítával cosi zamyšleně na svých ledových prstech, a ta dívka si s tím mládencem začali něco šuškat.

„Honem!“ úpěl Lorenc. Vytáhl masivní, starodávné hodinky se řetězem. „Nebo neslyšíte dupat králíky?“

„Ne.“

„Já ano. Jsou už nepokojní, protože je čeká hlavní krmení a hlavní dnešní předčítání pohádek.“ Neklidně začal cibule natahovat jedním takovým kolečkem a ti dva ještě deset vteřin tlumeně o čemsi rokovali, ale nakonec dívka do mládence sotva znatelně strčila: „Řekni to!“

„Tak jo. Tak já to tedy povím,“ zvedl hlavu ten mládenec. „Chceme hezký domek v pěkném městečku, kde nebují zločini. Chceme nějakou malou holčičku a malého chlapce, aby se nám postupně narodili - a zdraví jako červené řepy.“

„A to je všechno?“ neuměl Lorenc počítat.

„Ne. Za třetí chceme, aby pokaždé celou zimu takhle čarovně sněžilo a my si mohli v závějích báječně hrát s těmi našimi dětmi.“

„Mhm, a to je všechno?“ opakoval mrmlavě a mezi dvěma zívnutími ledový chlapík.

„Ano,“ hleslo děvče.

„Tak to nic není.“

A vypařil se a ten mládenec si vzal dívku hned v sobotu za ženu a za rok se jim narodila mrňavá holka, za další rok dodali čápi i kluka jménem Marvin a všichni žili v malebném městečku s rybníkem a byli velice, ale velice šťastni, až na to, že tatínek musel pokaždé celou zimu odhrabávat neuvěřitelné množství sněhu. A tím náš příběh vlastně teprve začíná.

2.

Onoho osudného roku, kdy šla Klára už do třetí třídy a Marvinovi bylo sedm let, takže musel do druhé, začalo sněžit už 15. listopadu.

A sněžilo a sněžilo i celý další den a potom taky a maminka (to je ta dívka z úvodu) dceři vysvětlila, že se „tam nahoře“ s největší pravděpodobností neustále třepetají bílí a notně praštění králíci. „A chodí mezi nimi jeden krmič, který se jmenuje Nevěřící Tomáš Lorenc První a je tamo králem.“

„Jak to ale, pěkně prosím, víš, mami?“ zeptala se Klára.

„A jak by ne? Jednou jsem se s ním setkala.“

„To bych také chtěla.“ A když nastalo nové ráno, tak Marvin a táta otevřeli dveře a uviděli vrstvu kyprého sněhu. Synovi sahala až nad bambuli čepice, a přitom ještě sněžilo.

„Dnes je dřevěné hrablo k nepotřebě,“ poškrábal se tatínek za levým uchem. „Heleď, Marvi, neskočil bys do sklepa pro tu velikou lopatu na uhlí?“

„Jasně.“

Ve škole i doma byl jeho syn nejpohotovější z kluků a než tedy táta napočítal do jedné, byl tu zpátky i s tepanou lopatou na rameni. Vypadala ovšem nějak zlověstně a vlastně i jako vejce vejci té, na níž Jeníček s Mařenkou šupli do pece ježibabu. Zrovna tak byla široká a zrovna tak i hluboká a Marvinův tatínek ji jen se štěstím a taktak prostrčil dveřmi, a ta lopata vám měla krvelačně nabroušené hrany a zakrajovala se do chrupajícího sněhu jako do másla. A ráz - a ráz, odhazoval tatínek statečně masu.

Jako každý rok. A to už je osud. Ano, ten, který si s maminkou vyvolili. A sníh dopadal na jiný sníh a ode dveří již vedla metr a půl dlouhá chodbička a její stěny se neustále zvyšovaly a končily až vysoko nad tatínkovou bambulí a hvězdné vločky se do toho nekonečna snášely v naprostém tichu a on pracoval - a pracoval.

I proto byl tak silný. I z toho důvodu. Ulička měla nyní ode dveří již čtyři a půl metru a mírně se zatáčela, načež následovalo deset a půl metru rovnosti a pak patnáct a půl metru cesty doprava a dvaadvacet a půl metru zase vlevo, to jak se táta vyhýbal různým hrbolkům v terénu.

A dřel a dřel, i proto, že třetí přání tenkrát s maminkou tak úplně nedomyslili, ale co? Marvinovi a Klárce se to líbilo a za tatínkovými zády chodbičkou zběsile probíhali a Klárka pištěla a po napomenutí zahalekaném z domku aspoň výskala. Marvin, ten zase hlaholil jako zvon. Hráli si na vlaky, hráli si na poštu, a potom si hráli i na sněžné závody. Točení volanty je brzy úplně pohltilo a v některých dramatických okamžicích se tyto děti-živoucí vozy s rachotem i srážely a padaly do bílých stěn trati. A Marvin

stačil závod i komentovat a maminka všem třem uvařila zatím melounový čaj (asi šest litrů a velice vroucích), načež začala s obědem. Od toho už jsou maminky!

Najednou ale zbledla a zůstala v kuchyni podobna solnému sloupu. Pro oběd jí totiž chybělo několik zcela nepostradatelných surovin. Šlo o skořici, karotku, o celer, o droždí a malý kousek slaniny, jaký se také dává do pastiček, dále o čilimník, lékořici, mléko, o jedno vejce od slepice a "možná by to chtělo i trochu šafránu", ale ten se dal v nejhorším obrečet. Maminka si povzdechla. Zachmuřila se. Dlaně otřela o zástěru a vyšla z tepla domku do chladu přední chodbičky. Projel jí lehounký úlek, když postřehla výšku ledových stěn vlevo i vpravo. Vůbec přes ně neviděla, a to sněh ještě stále připadával. Ale co! Rychle prošla pár úhlednými zatáčkami vydlabanými do sněhu, uskočila před dětmi hrajícími si na raketky a uviděla tatínkova záda. Lopotil se. Přistoupila k němu trochu nespěšně: "Potřebovala bych do samoobsluhy."

"Proč?" podivil se tatínek.

"Ále! Nějaká pomerančová kůra a arašidy nám chybějí, okurka a pivo, o vanilce nemluvě."

"Maličkost!" řekl tatínek. "Jen malá miniodbočka z hlavního tahu!" A neprodleně začal odbočku razit ve směru, kde oba tušili samoobsluhu, a vůbec nebyl zadýchaný. Jen trochu zarudlý. A děti? Z domku přinesly vlastní lopatky a činily se v původním směru a všichni čtyři tam byli spolu a jinak sami a pracovali, chumelilo a chumelilo a maminka sotva stačila nosit melounové čaje. "Už i čaj dochází!" A tu se před tatínkovou lopatou odloupla a sesypala tenoulinká vrstva sněhu - na něco nalepeného - a objevily se omrzlé zelené dveře.

"Sámoška!" vykřikla Klárka. "Vykopali jsme sámošku! Naši."

Vtom ale začaly sněh ze všech stran prorážet i hroty jiných lopat a u té samoobsluhy se střetlo hned osmnáct chodbiček dlabaných už od rána od ostatních domečků ostatními tatínky. Ono totiž vícero maminek zjistilo, že potřebují ořechy na uklidnění, hlohové větvičky na zkrášlení pokoje anebo něco medu do čaje, a tak se díky tomu tady teď shledalo mnoho dobrých přítelkyní a huč úl. Štěbetalky projížděly samoobsluhou s velikými vozíky, dávaly si přednost na křižovatkách a zdravily se krátkými úsměvy. "A

vy kvrdláte i trochu majoránky, anebo se obejdete bez hřebíčku?" zaslechly děti útržky zasvěcených rozhovorů. "To já peču výhradně zasyrova, třikrát denně kapku medu a je to úplně ideální příchuť." "A i ve čtvrtek?" podivila se další maminka v jedné ze zatáček až u špenátu. "Ale neříkejte, paní Pivoňková! Že by nejedlo krupičnou kaši? A ani ne se strouhanou čokoládou? Já bych mu vrazila posečenou trávu - a basta!"

Maminka našich dětí sice měla řidičské oprávnění, nikdy však v samoobsluze riskantně nepředjížděla a ostatně, času bylo dost a k nervování žádné důvody. A ceny? V zavátém městečku lidové. Máloco stálo přes šestnáct korun a pouze grilovaný Lorenc sedmnáct, ale uznejte sami! Chtěli byste snad na Štědrý den polykat mraženého Lorence? A tak maminky rozvázně nakoupily, domluvily návštěvy (chodbičkami to teď realizovat půjde) a vrátily se podle značek každá k rodině a sněžná nadílka už jim ani trochu nevadila.

3.

Ale sníh nepřestal hustě padat ani po obědě a sotva tatínek dojedl poslední kousek zelí a knedlíku, výmluvně začal pokukovat po tepané lopatě. "Na dvě hodiny lehnout!" poručily však děti nesmlouvavě. Byly tak vyceповané ze školky. "Jako obvykle!" A šly řídit.

Koulování v zákrutách chodbiček ale omrzelo. "Co radši proházet spojku k Jakubovi?" navrhl Marvin s výrazem tuneláře a Klárka se pro spojku nadchla. Děti tedy vyměnily polní lopatky za velikou tátovu lopatu a odhodlaně uchopily násadu - každý z jedné strany. Na jednom Marvinem pečlivě vybraném místě zaryly ostří do stěny a mnoho následujících minut zaujatě hloubily.

Šlo to blaze. Sem tam děti narazily na stromek, ale pokaždé ho znovu oplácaly sněhem a udělaly malý obchvat.

Jednou taky ťukly do psí boudy a pes klidně spal, až dosud, ale teď byl rád, že se může jít proběhnout těmi chodbami, které stvořili "ti věčně neklidní lidé".

Asi po sedmi dalších metrech našly pak děti spící záhon s křenem, a tak křen vytrhali a Klárka jej odnesla mámě.

Marvin mezitím vykopal krabici, ve které někdo zapomněl sto padesát prskavek a šedesát svíček. "Asi se s tím nechtěl v té chumelenici táhnout," usoudila Klárka. "A myslím, že je to teď naše. Až roztaje sníh, můžeme se ale všude vyptat a rodiče to snad nějak s majitelem srovnají..."

Podotýkám, že v městečku stála krabice takových prskavek korunu a jedna svíčka tam stála pětník. Ty děti nebyli žádní politici ani exekutoři.

Potom hrabaly dál, až našli lahvičku v podobě zeleného mužika. Marťan to však nebyl. Ani E. T. A hloubili ještě hloub a našli pro změnu lavičku, a tak vedli chodbičku po ní.

Zela tam dosud nezavalená dutina, ve které odpočíval ježek, ne ale ježek v kleci, nýbrž ten, co potichoučku dýchá. I děti ježka zachránily a pod další lavičkou hned nato našly pingpongový míček. "To je zajímavé, že stále nacházíme jen samé NEZBYTNÉ VĚCI," podotkl Marvin.

"Ona se ale skoro každá věc k něčemu hodí," odpověděla mu jeho sestra. "Pamatuješ třeba na tu berušku, co jsme ji našli ve sněhu loni? Mamka k ní přidělala gumičku a teďka ji nosím ve vlasech!"

Marvin sestru chvíli zkoušel zatahat za voňavý ohon, ale zase už si vzpomněl na Jakuba a zklidnil se. Potom radši pokračovali v prohazování chodbičky, až dospěli k podivné baňce. Ta baňka na ně snad čekala. Stála dnem vzhůru a vevnitř byl (samozřejmě) volný prostor, i když... Vlastně ne úplně, protože baňka byla hodně, hodně velká a vešlo se do ní plno jakýchsi hrozně mrňavých mechanických hraček.

"Cože???" A Marvin přitiskl čelo na chladné sklo. "To jsou nějaké strojky!" špitl po chvíli.

"Anebo jejich modely," upřesnila. Byla o jedenáct měsíců starší, a tedy i moudřejší.

Potom děti vzpomněly, jak ještě začátkem listopadu tiskly čela k výloze hračkářství, které je teď taky pohřbeno. Sníh se nepřestával snášet a bagry i auta i divné frézy čekaly v baňce úplně mrňavě a tiše a nehybně a Marvina až zamrazilo při pohledu na jeden ten drapák.

Proč se tak zlověstně zdvíhá? k převrácenému dnu té baňky? A komu ty divné hračky vůbec patří? Snad nějakému bohatému dítěti ze sousedství? "Určitě se hrabeme přes cizí parcelu!" vyhrkl najednou Marvin.

"Ne, ne, to bychom už před chvílí narazili na plot," namítla. Ale taky se jí baňka nějak nezamlouvala. V obyčejných baňkách bývá vzduch, mínila Klára, zatímco v téhle nejspíš ČÍHÁ SIROVODÍK! Vykřikla. Marvin se totiž pokusil tu baňku zvednout.

"Prosím tě, Marvi, zahrabeme ji!" chytila bratra za studené ruce.

"Proč? Pročpak?"

"Já ti mám najednou takový divný pocit, víš? Jako by se jeden z těch strojků TAM VEVNITŘ trošinku pohnul..."

"Jsou tak malé," oponoval a znovu chtěl baňku zvednout. Marvin ještě neměl doma ani jednu jedinou hračku, která by se těm ZA SKLEM i jen trochu podobala. "Odesli jsme ty křeny a odnesli jsme prskavky a svíčky," pokračoval, "odnesli jsme toho ježka a pingpongový míček, a tedy samé NEZBYTNÉ VĚCI, a tak co? Odnese me i tuhle baňku. Počkej... Pozor! Teď... ji převrátím!"

Ale Klára bratra strhla. Až nečekanou silou. "Ať tě ani nenapadne! Pravděpodobně se skutečně nacházíme na soukromém pozemku a víš, Marvi, já si myslím, že někdo zapomněl zavřít vrata, a my se ve sněhu jako slepá králíčata trefili rovnou do nich, ale heleď, nesmíme sebrat nic, co nám nepatří."

S tím souhlasil. Opatrně baňku zaházeli sypkým sněhem a razili cestu doprava čekaje, že narazí na plot a budou přes něj muset budovat ledové schůdky, ale na žádný plot kupodivu nenarazili a místo toho uslyšeli podivné zvuky. Ty zvuky přicházely z hlubin závěje a skutečně zněly prapodivně a asi jako posuny nějakého velekrta, jenomže krta v zimě spí a mimoto se vrtají výhradně zemí, že, tak tohle muselo být něco jiného.

Ale co? Strnule stáli v chodbičce, kterou si vydlabali, a čekali.

Pak Marvin přiložil ucho ke stěně. "Tady to zní!" vyhrkl. "SUNE SE TO PODLE NÁS!!!" A než mu Klárka mohla v čemkoli zabránit, bodl lopatou. A vši silou malého chlapce! Konec lopaty se probořil a násada proletěla do nějaké dutiny!

4.

Vzápětí se zřítila levá stěna chodby. Ano, musela být až neskutečně tenká, protože z ní na zemi nezbylo nic a děti náhle koukaly do další vydlabané chodby. A uprostřed stál Jakub.

5.

Jakub byl odedávna nejlepší Marvinův kamarád. „Tě pic, Kláro!" řekl - jen trochu překvapeně. „Co tu děláte?"

„My? My... My se k tobě přece hrabeme," řekla Klára důrazně, sundala na chvíli čepici a vlasy měla dlouhé a hodně zrzavé, asi jako nejhezčí oheň.

„No, to jsem blázen," zasmál se. "A já se zase celý čas prohrabávám k vám!"

Tomu se zasmáli všichni. A byli tři. Jakub nikdy neměl žádnou sestru a jeho mladší bratr kdysi odešel do ciziny.

„Ale skoro jsme se minuli!" konstatoval Marvin. „Koukej, Jakube, co tu vzniklo za plácek. Asi jsme už pěknou chvíli hloubili těsně vedle sebe, ale nevěděli to."

Vážně přitakal.

"Co odházet i zbytek *stěny mezi námi*," navrhla živě. "Tím by vzniklo docela útulné náměstíčko."

"A sněhové stěny se vyházeným sněhem zase o hodně zvýší," mnul si Marvin nadšeně ruce, "takže nás tu nikdo cizí neuvidí a budeme si hrát úplně nerušeně."

A tak tam stáli. Jakub se díval na Marvina a z něj na Kláru, z Kláry zase na Marvina. A řekl: „Zase tak vysoké to být nemusí. Nemáme proč se schovávat před zmraženým světem, řekl bych. Ne?"

„Ne, to nemáme, Jakube," přitakala Klára. Tu dostala lepší nápad: „Zbudujeme sněhuláka!"

„Juchú! Jupí!" vykřikli. „TO je nápad!"

A byl a Klářin mozek byl aspoň dvakrát tak dobrý jako jejich oba dohromady, což se teď perfektně hodilo, i hned dali do práce.

„Ale nejdřív si, prosím tě, zase nasad' tu čepici," řekl Kláře starostlivě Jakub. „Na mrazu bys bez ní mohla dostat zánět mozkových blan."

I poslechla a zkusili, zda se sníh vůbec lepí. Lepil se skvěle, takže za půl hodiny už mezi nimi stál i někdo čtvrtý. Kdo? Samo sebou, že sněžný muž.

Alias Zmražený Chlapík, byť ne z ledničky. Prostě sněhulák jako vyšitý.

Jeho spodní patro tvořil splácaný zbytek právě té příčky, která děti ještě před chvílí dělila, a na tom spočinulo kulaté tělo. Ale než jej děti společnými silami zdvihly, musely to tělo dlouho, dlouho koulet po mrazivém náměstíčku sem a tam, aby se důkladně obalilo. Stejně si poté poradily s hlavou a domů se rozběhly pro hrnec a velkou mrkev, zatímco Jakub se loudal úplně jinam pro uhlí na knoflíky. Jenže ouha. Rodiče všechny tři ratolesti lapili a vnutili jim knížky.

„Musíte víc číst!" A tak dostal Marvin Karlíka a továrnu na čokoládu od jakéhosi Dahla a Klára Pipi Dlouhou punčochu od jisté Lindgrenové, i byli čtení Nor a Švédka, zatímco Jakobovi dali rodiče Robinsona.

Tak. A jen nedokončený sněhulák nedostal vůbec nic a ostatně by ani nemohl číst, vždyť neměl oči, neměl ústa a... Stmívalo se.

Stmívalo se a Sněhulák osaměl na křižovatce zledovatělých chodbiček a sníh se sypal a sypal jak bílý popel na jeho bachratou hlavu bez tváře a ani knoflíky neměl, aby se mohl před tou fujavicí zapnout, a tak tam chudinka stál a okolo chumelilo hustěji a hustěji a městečko usnulo a sníh se bezhlesně snášel na osamělého sněhuláka bez mrkve, ale kdo ví, třeba mu bylo o samotě docela dobře, vždyť to byl sněhulák a ti jsou celí z ledu.

6.

Stejně vločky dopadaly i všude okolo a široko daleko na kraj a nepřestalo to po celou dlouhou noc a ani ne ráno a když maminka vytáhla roletu, vrstva sněhu dosahovala poloviny okenních tabulek a strašnou hmotou se chtěla promáčknot do vyhřátého nitra chaloupky, a když tatínek otevřel, uviděli bílo zdola až nahoru, jen jednolitou, bled'ounce modrou stěnu z cukrové vaty... "A zase práce!" broukl táta.

"Jupíííí!" vykřikly děti. "Můžeme pomáhat?"

A toho dne se pustili do odhazování čtyři a rozhodli, že to tak zůstane. I napříště. A práce šla od ruky. Ostatně... Většinou nacházeli už dříve proražené chodby, jejichž stěny přes noc jen trochu umrzly, a stali se rodinou krtků, až se znovu dodlabali ke vzdálené samoobsluze a ostatním.

Tentokrát maminka radši rovnou nakoupila vydatnější zásoby a taky pár nových knížek, vždyť zima bude ještě dlouhá. Ty knížky se v tom městečku prodávaly po pěti korunách, tedy s výjimkou těch od Kinga, které stály deset korun, ale děti je zase nesměly číst v noci. Ale maminka jinak opravdu nakupovala hlavně NEZBYTNÉ VĚCI, především pak skopové maso, kondenzované mléko, chrupavé rohlíky ("CHRUPAVČITÉ!" škádlila ty rohlíky vždycky u snídaně Klárka), kokosky, laskoňky, žloutkové věnečky, mražené Lorence, zeleninu, zubní pastu a česáček na hrušky, to asi aby se utvrdila ve víře, že i jaro, léto a podzim zase přijdou.

Z oblasti zeleniny to dále byly hlavně kedlubny, okurky, kyselé zelí a mrkev. Jednu z těch největších a nejčervenějších si zamluvila Klárka. Po obědě se ona a Marvin chutě chopili lopatek a ryli a ryli ve směru svého náměstíčka, aby tam odházeli opuštěného sněhuláka.

Kde vlastně je? Předlouho to trvalo, než konečně narazili... "Asi břicho." podotkla a začala zmraženého Zapadálka ihned jemně ometat. „Musíme na něj být hodný," ohlazovala sněhuláka rukama v palčácích, aby byl díky její péči co nejdokonalejší, a tu se přímo srazila s Jakubem. Dávno totiž toho bracha čistil ze své strany.

„Už sis zase sundala lulicha!“ zamručel nazlobeně a za trest Kláru pořádně zatahal za zlatavý cop. „Taky bys mohl na to nemehlo dohlédnout!“ vytkl Marvinovi. „Vždyť omrzne.“ Ale oba dobře věděli, že Klára je vším nejnemožnějším, jenom ne nemeblem.

„A teď... Pojd'te si hrát na archeology!“ navrhl najednou nadšenecky Jakub (to už sněhuláka úplně odkryli). „Já budu Lawrence z Arábie, ty budeš, Marvi, doktor Jones a Klára, ta ať je třebaš paní Schliemannovou.“

„Proč ne?“ Ale nejdřív museli dodělat sněhuláka.

Jakubovy kapsy naštěstí přímo přetékały koksem, a tak mu odsud Klára vybrala nějaké ty uhlíky, nastrkala je Odmetenému Bělochovi do pusy a nakonec jí Jakub podal i dva zvláště pečlivě vybrané. To měly být oči. A mezi vrazila mrkev, Jakub zapíchal i knoflíky, Marvin narazil sněhulákovi na kulatou hlavu zelený hrnec a tím byl gentleman pro tuto zimu hotový. Dětem se zdálo, jako by na ně i vděčně pohlédl.

Ale nehýbal se, i když kdopak ví. Kdo ví, zda jeho tělo nežilo tajným vnitřním životem. A sníh se snášel a snášel.

Klára si náhle vzpomněla na pohádku o království bílých králíků. Maminka jí ten příběh často vyprávěla a holčičce se teď vybavil jako jedna z možných pravd světa. "A víš co, můj milej? Budeš se jmenovat Lorenc!" rozhodla. Žďuchla sněhuláka do břicha a jako nějaká třepetalka ho oběhla a prý: *Umrzni mi, Lorencíčku - v noci, hezky při měsíčku. Chci tě znát i zastara, tak mi vydrž do jara!*

7.

Do třeskuté zimy to zpívala jako skřivánek a Lorenc se zdál kompletní, takže si mohli už opravdu hrát na archeology. Navzájem si přidělili úkoly i úseky náměstíčka a tam si každý individuálně a zaujatě dlabal. "Kluci, pojd'te sem!" zakřičela najednou Klárka. "Tady vespod není žádná tráva!"

Nelhala. Našla jakousi sněhem zasypanou dutinu. Sedli se okolo. Urputně vzpomínali, jak zde vlastně vypadala krajina v létě. "Aha. Kanál!" zkusil hádat Marvin.

Ale chyběla mřížka. Proto mohli hloubit níž a bez překážek a hloubili a po chvíli měli úplný "okop pro stojícího střelce", tedy stojícího střelce jejich věku. Jen stěny netvořila země, byly potaženy bílou vrstvou ledu a stejně tak pevné dno, na které krtek Jakub konečně narazil. Co si ve vzhledu díry mu zároveň připomnělo chřtán.

Nebo vchod do jiné dimenze? Jenom díky zaujetí další prací své mrazivé nápady už vzápětí zapudil. S Marvinem vztyčil i střechu nad tím dolíkem a byla ze dvou velkých rohožek. Klárka si vzala na starost vnitřní výzdobu a kuchyňský kout a byli tak zabráni do práce, že si ani nevšimli chvění na jednom místě náměstíčka. Tu se sníh sesypal a objevilo se ústí právě dodlabané chodbičky a v tom ústí stála Klárina spolužačka Jorika i se svou starší sestrou Katkou. Zrovna dokončily snad stometrovou klikatici, vrtanou od JEJICH chaloupky na tom nejvzdálenějším konci městečka, a ještě byli celí zadýchání. „Ahoj!“ řekla Jorika Kláře.

„Čau!“ vzala ji Klárka za ruku. „To je dost, že se taky ukážete! Pojď a podívej, jak bydlíme!“ A vedla Joriku k sobě dolů do kuchyně. „Sem sypu koření a v tomhle výklenku bude pokračovat kuchyňská linka,“ vysvětlovala. „Nemohla bys mi pomoci s nádobím, Joriko?“

„Proč ne? I když... To je hrnců! Ú!“

„To víš, to je život.“

Kluci a Katka zatím nahoře zorganizovali válečnou poradu. Chvillemi kolovala dýmka míru a Katka rozkládala o zkušenostech dlouhé cesty. O jakých? „Přetály jsme jižně odsud mnoho a mnoho jiných cestiček a stvořily tím pádem společně s mou sestrou nejméně šestnáct nových křižovatek,“ vyprávěla.

„Aha,“ řekl užasle Marvin.

„No, a na jednom místě jsme dokonce za pomoci starých sáněk zdárně překlenuli potok.“

„A co udělat aspoň hrubou mapu?“ povídá Marvin.

„Tady je!“ šokovala jej Katka. „Celá oblast JIHOZÁPAD je nejen podle mého názoru prošpikovaná chodbičkami jako ementál a... A sledujete tyhle chuchvalce zatáček? Tady - a tady... U náměstíček se cesty větví daleko složitěji, než jsme se sestrou stačily zakreslit, ale tenhle ústřední koridor sedí a pojmenovala jsem ho Eskymácký průsmyk.“

„Oblast VÝCHOD je ale ještě neprobádána, mám-li věřit tomuhle cáru,“ zamumlal Marvin.

„Pravdu říkáš, a je tajemstvím. Kdepak, a bota lidská sem dosud nevstoupila. Sta lopatek bylo by potřeba, v cestě však stojí i neviditelné, zaváté ploty sběrný starého papíru a Osamělý Monhart sice prý pokračuje ve vykrádání balíků se Čtyřlístkem, to ovšem tento komiksový maniak prováděl už na podzim a v létě a zjara. Je to osamělý lovec a prochází územím, aniž by mapoval, takže je vlastně stále neobsazeno a tudíž volné pro nás.“

Jakub a Marvin na sebe významně pohlédli.

„Fajn,“ kývl Marvin zadumaně. „Určitě je povinností civilizovaných kolonizovat tahle nevyužitá území a obzvláště když tam nežijí žádní rudoši ani Eskymáci.“ A odhodil dýmku míru do závěje. „Ostatně, nedivím se osamělému Monhartovi. I já mám o ty obrázkové seriály zájem!“ A vstali a šli a nebyli sami, protože v oné chumelici každé dítě městečka kutalo a dlabalo nějakou tu spojnicí či zkratku ke druhým, která by je sblížila s kamarády, a nikdo nechtěl zůstat sám, a to jen dospělí zůstali červotočivě zalezlí ve vyhrátých kutloších - a tleli. Anebo povětšinou. A jejich děti v tutéž dobu s obrovským nadšením a rudými tvářemi budovaly a stávaly se průkopníky a na mnoha místech i úplnými tuneláři, takže naprosto neuvěřitelná síť chodbiček rostla a rostla a... A chodbičky dostávaly jména a nijak zvláště se nedržely stupidity původních pravoúhlých ulic zbudovaných dospělými, kdepak. A děti si ostatně ani moc nepamatovaly jejich průběh a cesty, které nově razily, byly praktičtější a vedly rozličnými zkratkami a někdy i nahoře po nízkých zídkách a přes zahrady, odkud je v dobách bez sněhu majitelé s rykem vyháněli, ale teď neměli šanci. Soukromé pozemky byly zaváty mnohametrovou vrstvou bílého, rychle tuhnoucího prachu a nikdo z dospělých tedy nikam neviděl. Jako by ranění polární slepotou museli přenechat svět ratolestem. A ty se prokopávaly úplně bez uzardění a když se jim postavila nějaká

zídka, vydlabaly prostě ve sněhu schůdky a na druhé straně dolů. Celé dlouhé úseky chodeb byly obratně vedeny v tunelu a stavitelé se dělili na specialisty přímé ražby a takzvané *pokryvače*, kteří pouze zastřešovali už hotové stezky. A nebe? Šedobílé. Sníh stále nepřestával padat. A brzy už nevznikaly jen různé druhy sněžných řemeslníků, ale i kronikáři objevitelských výprav a spisovatelé, kteří si příběhy o výpravách vymýšleli. Velmi populární na JIHU se stala kniha jistého Ervína Alana Paa zvaná *Dobrodružství Artura Godota Pipa na jižní točně a co z toho vzešlo pro slepice*. Děti ale teď méně četly a spíš se učily plno praktických věcí.

Tak třeba Klára přišla na to, jak rozdělovat oheň za pomoci z ledu vydlabané čočky, a aby nevyplývala moc dřeva stálým udržováním ohně, rozdělovala jej v kuchyni až pětkrát denně. Vždy když připravovala snídani, oběd, večeři, dopolední svačinu a odpolední přesnídávku.

8.

Na všechny sněžné křižovatky pak děti postavily sněhuláky, kteří jako by z uhlíkového oka vypadli tomu prvnímu, původnímu a legendárnímu Lorencovi a sněhulákům daly pak děti nosy vyrobené z omytých mrkví a eskymácká příjmení a pověřily je řízením lední dopravy a Lorenc byl jmenován vrchním inspektorem pro chumelení. Ani na rodiče úplně nezapomněly. Nakreslily jim podrobné plánky cestiček po vzoru toho prvního, který vytvořila Katka.

Už několikrát se totiž stalo, že tatínkové v bludišti cestou z hospody zabloudili a někteří se dokonce neobjevili doma několik dní a různě se pak vymlouvali. Takhle na to nedošlo, stačilo vytáhnout buzolu a s její malou pomocí už se koneckonců nemohly ztratit ani maminky při cestách na nákup anebo do lékárny a celý tento dětmi zavedený systém fungoval bezchybně a docela JAKO VE SNU a byl i absolutně bezpečný.

Taky rybníček si děti odhrabaly a uviděly, že led je dobrých dvacet centimetrů tlustý a tak hladoučký, že na něm půjde báječně bruslit, takže to Jakub pokaždé rozjel jako šílenec a napálil do bílé pobřežní stěny, až mu z ní trčely jenom nohy. Když ho vytáhli, *rozkalil* to napříč rybníčkem zase na druhou stranu a... Prááásk! Vězel v opačném břehu. *Děsně* se tomu smál. Ale předem sníh nikdy nezapomněli propíchat lyžařskou

hůlkou, aby tam náhodou netrčelo něco ostrého. Děti totiž Jakubovy lety napodobovaly a výskot vznášející se nad rybníčkem nebral konce.

Každou chvíli se taky začala stěna kolem rybníčku v některém místě chvít a jaksi natřásat, až se docela rozdrobila a otevřela další přístupovou chodbičku. Z každé se s hlaholem nořily nové a nové děti a všechny sakum pakum si nesly brusle a hned v ústí těch chodbiček se obouvaly a poťukáváním o led zkoušely jeho pevnost i správnou zahnutost hokejek. Nato vyjížděly na lesklou plochu, vždycky s hrozným pískotem. Sníh se sypal a sypal, kluci jej ale odhrabávali a v pohodě to stačili a dokonce z něj slepili i celé ledové branky a velice šikovné mantinely, o které se ani nešlo nějak víc uhodit. Bylo tady fajn.

A hrál se tady i velice slušný hokej. Zakázané uvolňování sice dělalo rozhodčímu, v jehož roli se střídali, dost starostí, ale to byly jen první chvíle rozpaků. Nu, a když pak nastoupili na led odvázaní mládenci Kajkl a Bublina anebo trojčata Šťastných... a když bránu zatarasil sám mohutný Kapustňák (pravidelně střídaný pohyblivým Králíčkem), všecičko se v "nádherné souhře těl a mozků" vyvíjelo až k jedné z nejčistších her, jakou kdy nebe nad městečkem mohlo sledovat.

Byli však i nepřátelé hokeje. Smolaři! A ti si zase vytvořili klouzačky na cestíčkách vedoucích k rybníčku a za chvíli už bylo možné prohánět se na bruslích skoro celým bludištěm. Některé chodby byly dokonce už záměrně raženy tak, aby se jimi dalo kupředu postupovat jen mírně se stáčeující překládačkou, a nebylo to snad bláznivé a bláznivě báječné, ta svištivá rychlost, s níž se vřískající děti srážely na křižovatkách?

Pár sněhuláků to ovšem odneslo. Smrt! Ale co, postavili se noví. Stejně ti bílí čumilové neměli žádné bloky, na něž by vypisovali pokuty, a tak si každý jezdil a nabourával, jak chtěl, a pořádaly se taky rychlobruslařské závody, ve kterých si nejlépe vedl Jakub vycvičený už z jezírka. Klára ho proto obdivovala a pilovala i vlastní ladnost, až nakonec kroužila po ledě půvabněji než dávná Katarina Wittová. Odpíchnutý *osmitý ritbergr* pro ni byl hračkou a málokdo s ní obstál při foxtrotu. „Takovou ségru bych taky bral," řekl Jakub Marvinovi a všichni tři se bavili v dobrém rozmaru. A maminka? A tatínek? Cosi zatím poklidně upíjeli při svíčke a u horkého topení, tam v domečku, kde vládlo zimní ticho a panoval klid...

9.

„Ale sníh sahá už jen tři centimetry pod horní okenní rám," řekla najednou maminka a zatvářila se ponuře. "Možná zapadáme až pod střechu. A co pak?" Na hladkém čele se objevila malá vráska. "Vzpomeneš si ještě někdy na ten den, kdy jsme ruku v ruce potkali toho ledového cizince?"

"Lorence? No, jakpak by ne! Když máme tenhle domeček i díky němu." "JEN díky něme!" "A když k nám poslal krásného čápa až nad komín i vránu, která se ráda pyšní těmi nejchytřejšími holčičkami. A když..." Ztichl.

"Vím, na co myslíš!" pravila maminka pochmurně. "A máš pravdu! To třetí přání O SNĚHU jsme neměli nikdy vyslovovat!"

10.

"Asi ne, jenomže... Pamatuješ ještě? Ty studené vločky nám tenkrát na procházce nepřipadaly tak studené a plno věcí jsme cítili jinak." "Byli jsme mladí." "Tak DĚTSKY VROUCNĚ," dodal ihned. "Ty vločky se ti tenkrát snášely na vlasy úplně hebce, pamatuješ? A jako peří z peřiny!"

Maminka mlčela. Pán bůh určitě není sadista, doufala.

"Byli jsme úplně chudí," řekla po chvíli. "Ale bylo to stejně pěkné jako teď."

Sotva to dořekla, setmělo se jako v hrobě.

11.

To Lorencovi bílí králíci shora pohřbili i poslední proužek jejich okenních tabulek. "A budou Vánoce," vzdychla maminka. "Tak nějak se mi to počásí ale nelíbí!"

„Ani mně ne! A kde jsou vůbec děti, kde jsou celé dny? Marvine!"

Vyskočili jako probuzené Růženky. „Klárko! Kde lítáte? Domů!" A rodiče volali jména svých dětí do ledové chodbičky, která se otvírala přede dveřmi, ale ta jména chrastila jako kosti mezi stěnami. Jako poletující střepy. A vítr svištěl v bludišti stezek co

jezdecký bičik Sněžné královny a sinavě bílý sníh sedal rodičům na horká čela a nosy. Ne, nevládlo už úplné ticho, ale výskot dětí jim byl zničehonic odmítnut. A podivně vzdálený... Jako by děti už dospěly. A úplně své rodiče ponechaly samotě - v tom domečku pod sněhem.

12.

Ale pak se dva kousky výskotu přece oddělily od ostatních - a zvolna se blížily. Ze zákruty se náhle vynořil udýchaný Marvin - v obrovském kulichu - a za ním klusala i s bruslemi na rameni zrůžovělá Klárka. "Mamko! Tat'ko! To jsou tak báječné prázdniny! To je tak fantastická zima! Proč nejdete taky bruslit???"

Rodiče na sebe pohlédli váhavě. "Tady máte nové dobrodružné knížky!" řekla pak maminka rezolutně. "Čtěte! Čtěte si je navzájem a my jdeme ověřit, zda je vůbec na tom vašem rybníčku bezpečno!"

"Přesně tak, a nezapomeň pravidelně přikládat, Marvíku," nasadil si čepici i táta. "A nikomu neotvírejte, jsme hned zpátky!" A narazil úhlednou čepici mamince lépe. Pak zavřeli své děti v domečku a šli a Marvin namátkou uchoпил Hobita a začal sestře předčítat o dobrodružstvích jakéhosi Bilba. Najednou se ale zarazil. "Plánky!" "Co?" "Zapomněli si vzít plánky bludiště!"

A bleskl jim hlavičkami nápis! *Matka a otec umřeli vysílením v chodbách vydlabaných jejich vlastními potomky!* Představil si s hrůzou podobný novinový titulek. I odemkli záložním klíčem, o kterém věděli, že je schovaný ve skříni, a venku už panovala úplná temnota a děti do té temnoty volaly, ale odpovídala jim pouze ozvěna skleněně lesklé chodbičky a doteky chumelenice na tvářích. Pak... si Klárka vzpomněla. Vybavila si, co jim tatínek kladl na srdce, a tak vtáhla Marvina zpátky do domu, zabouchli, zamkli a těžký černý klíč položili až nahoru na skříň. Marvin potom přiložil do kamen. Pak si vlezli do postele a četli Hobita dál, až dokud Marvin pro Klárku nevymyslel svůj vlastní příběh. Ten byl taky dobrý. Pojednával o ohromném bílém králíkovi s narůžovělými ušima a Marvin ho pojmenoval Mrkvojed a Klárku ten hlodavec tak zaujal, že o něm brzy žádala slyšet co nejvíc. Marvin tím byl polapen do vlastní bílé jámy s fantazií a musel vymýšlet stále další a další pokračování králíkových příhod a

později z toho vznikla dokonce knížka pro děti, která se jmenuje *Přátelé bělavého králíka*. V tom městečku se prodávala za korunu, ale to bychom předbíhali, protože tehdy se ony ságy v chlapcově mozku teprve tvořily... A tak si tedy děti povídaly a povídaly, až pod peřinou docela usnuly a začaly pro změnu bloudit ve složitých, pestrobarevných snech... A jejich rodiče? Tou dobou bloudili také!

13.

Kteroukoli chodbičku tatínek vybral pro další postup, vždycky se ukázala po pár zákrutech slepá. S lákavými bočními tunýlky to vycházelo zrovna tak. Jako by náhle všechny stezky ústily jen do propastné nicoty starého zákona a ani bílí "strážníci" jim neporadili. Mlčeli. Usmívali se. Čekali. A paúsměvy těch bílých paňáců z ledu a bez srdcí byly na každé další křižovatce. Úplně stejné. Desítky a možná stovky Lorenců se na maminku s tatínkem usmívaly strnule trčícími uhlíky koksu a stěny bludiště zářily do tmy hlad'ouнкým ledem. Jako skluzavky kluzké klouzačky pod botami zlolajně podkluzovaly a rychle, ba d'ábelsky rychle přituhovalo.

"Nestihnu dětem přihřát večeři," lamentovala maminka, "a určitě se tam samy bojí!"
"Musíme najít jakýkoli opěrný bod," odvětil, "a z něho vyjdeme při hledání směru."

"Kdybychom tak našli aspoň samoobsluhu anebo lékárnu!" vzdychla. Ale nenašli ani prodejnu, ani lékárnu, nenašli už vůbec žádný domek a nemohli najít ani rybníček, ke kterému původně mířili. Jenom nekonečné bludiště větvících se chodbiček zelo jako bílé peklo a nikde ani živáčka. I Londýn zlověstného pana Hyda byl proti tomu vycházkovým parčíkem. Najednou maminka usedla na ledový balvan. A ačkoli se to nemá. A úplně žalostně se rozvzlykala. "Určitě jsme se dostali až někam za městečko!" A vlasy, které jí vyčuhovaly zpod naražené čepice, měly stejně veveří barvu jako ty Klářiny. "Já myslím, že bloudíme v nějaké odlehlé oblasti. Tohle je část bludiště, kterou docela jistě nehloubily naše děti, ale nějaké cizí. Ne, takhle daleko bych je nikdy nepustila."

"Já taky ne, ale vždyť vlastně nevíš, jak jsme daleko!" zasmál se násilně otec. Naoko hrál poklid, aby ženě dodal odvahy. "Třeba jsme svým dětem i teď daleko blíže, než si myslíme. Pojd'!" A objal maminku okolo roztřesených ramen. S dobře hranou

sebejistotou s ní vkročil do nejširší z chodeb větvičí se křižovatky, ale také ta se začala po chvíli drasticky zužovat a nakonec už se jen taktak protahovali. Šli však neustále, až jako roboti, a prodrali se na jakési náměstíčko.

Bělomodré stěny jako by se nad nimi tyčily k nebi. Led je svíral v těsném obdélníku a cesta opět končila. "Tak, a teď toho mám právě dost!" vybuchla. "Nebudu se tu motat jako motovidlo!" Vzhlédla. "Vylezm nahoru! *Konec hry.*"

Což byla i výzva, kterou by žádné z dětí v životě nevyslovilo. Vylézt nahoru? To přece bylo proti pravidlům! Maminka ovšem už malou holkou zřejmě nebyla a svět se pro ni točil jinak. Nekončil těmihle chodbičkami ze sněhu. Zdála se roztrpčena. "Vysadíš mě?" ptala se i při pohledu na příšernou hladkost stěn a tatínek ji poslušně uchopil do náruče, ale sněhu už nad nimi viselo tolik... Vzlykajíc mu sklouzla kol krku a uviděl zpod čepice vykukující rusé vlasy pokryté bělavým sněhem a vířící sníh nepřestával padat a byl teď jako popel, co se vznáší po výbuchu arktické sopky, a jeho barva v nich budila čím dál hlubší hrůzu.

A bol. "Že já si nevzal tu Marvinovu mapku!" chytal se tatínek za hlavu. "A že jsme tehdy nevymysleli rozumnější třetí přání!" dodala.

14.

Sotva to dořekla, stál před nimi Lorenc. V obličeji se zdál strašidelně bledý, ale jinak vypadal sebejistě a jenom snad trochu osaměle a jako by právě vypadl z nějaké dobrodružné povídky. Oči mu ve tmě žhnuly jak uhlíky. "Tak co?" vyhrkl. "Jak se vám zamlouvá každoroční nadílka? Veliká síla, ne? A taky nádhera sfér!"

A pitvorně před nimi poskočil, tak jako králík, a maminka si všimla, že jeho nohy vězí v podivných galoších. Snad vydlabaných z ledu? "Tohle křupání pod nohama miluji!" pochvaloval si labužnický. "No, nekrupe to snad jako perník?"

Jen koutkem oka je pozoroval a koutkem úst dumlal rampouch. Vypadalo to groteskně. Skoro jako ledová fajfka? Nebo jako když si nedostatkem citu strádající děcko *musí a musí* cucat palec a nepustí ho to ani na prahu dospění... "Že ale dneska sypou, ti mí mackové, co? Taky že se napráskli. Jen co je pravda. Největší mrkev na

světě z Guinessovy knihy rekordů o váze pětadvacet kilogramů, jo, skoro takovou jsem dneska schrastil! Páni! Já ty huňáčky slyším chroupat až sem!"

A točil se ve sněhu na patě jako *bejblejd* a maminka měla dojem, že se tím zvedl docela ostrý vítr. A taky že zvedl. "A víte, že těm žroutům každoročně strojím jedličku?" dotkl se Lorenc tatínkovy mrznoucí ruky. „Smrček hned opadá! A borovičku, tu vedu spíše v kapalném skupenství." „A modřín?" „Modřín, ten zas bývá tak zjemnělý... Nehodí se do praktického života a loni mi ho, mrchy, schroupaly na posezení."

„My jsme... krapátko zabloudili," přerušil ho tatínek jaksi kovově. „Hele, nepomohl bys nám z té štrapáce a šlamastyky, kamaráde?"

A ona dodala: „Ano, nepomohl bys nám ještě jednou? Jako tenkrát? Pomoz nám najít cestu domů, Lorenci," dodala. „Moc tě prosíme. Naše Klára a malý Marvin tam někde čekají, až přijdeme. Uznej: co si sami počnou?"

„Hm, ALE VY JSTE DOMA!" píchl Lorenc zaskočeně do stěny ze ztvrdlého sněhu a rozpačitě kus vyrýpl. Pěchoval soustředěně kouli, která mu kupodivu držela. „Rád bych vám pomohl, ale toto bludiště jsem bohužel neprojektoval, jak sami víte. Je to práce malého národa. Oni všechno drze vydlabali, a to s pořádnou láskou, a kde se děti pustí s chutí a vášní do díla, tam moje triky končí.“

Ale vrtěli hlavami, nechtěli uvěřit.

„Věřte. Vyznám se tu stejně mizerně jako vy. Tak je to. Byli jste v zemi Oz?"

„Ne.“

„Jsou zatraceně chytré, tyhle vaše ratolesti, a jen ony se v labyrintu vyznají. Já sám... Ne. Protože nejsem Alenka. A nanejvýš bych vám pomohl zabloudit ještě víc. Kromě toho... Už mě beznadějně bloudění a trápení poslední dobou nebaví."

A zkrápníkovatěl. Snad vnitřní lítostí. Už nevířil, neposkakoval a zkroušeně se začal i zmenšovat, asi jako když zjara taje sněhulák.

„Počkej!“ zařval vtom tatínek.

Pozdě. A Lorenc se stával menším a ještě menším, až se zkrátka a dobře stal i tím nejmenším na celém světě, zatímco moji oblíbení manželé se chytli za ruce a ležela před nimi už jen loužička, z které se do světa dívaly dva černé uhlíky. A zároveň se ozval strašlivý rachot. A kvílení. Zvuk surově túrovaných sněžných skútrů?

Snad. A to hodně nablízku. Do toho však i nepřetržité cvakání. Obří zubařská vrtačka se tu propracovávala ledem. A prásk a prásk! V křišťálové stěně, která náměstíčko uzavírala, se pekelně rozšklebila rudá puklina a naprosto stejná škvíra se rozevřela i v protější stěně. A oni? Vnímali vánoční záři.

Chvílemi byla rusá jak maminciny vlasy a chvílemi pomerančově oranžová. Ledy pukaly na všech stranách a zběsilé vytí neviditelných skútrů ještě zesílilo. Z puklin sálal žár a nebe se divně lesklo. Na zeměkouli kdosi hodil skleněný příklop a ten byl milionkrát větší než baňka, kterou kdysi vyhrabali Klárka a Marvin. Jejich rodiče se tiskli poplašeně k sobě. Lorencovi králíci sestupují?

Teprve po chvíli se tatínek vzpamatoval. „Pryč!“ Chtěli se vrhnout do chodbičky, kterou přišli, ale zařvalo jim v ústrety něco nestvůrně velikého. Stínadla jakási odtud zaútočila. Ohyzdně lesklé naběráky z oceli a svištící lžice rotující v šíleném kruhu. Korečkové rypadlo nepřetržitě nabírající sníh a to vše začalo se zběsilou rychlostí veškerou bělost likvidovat. S pískotem, skřípotem. A hrnulo to do jediného bodu uprostřed tisknoucí se dvojici a dralo se to k ní všemi těmi rudými škvírami a ze všech stran. Kam uskočit a kde se skrýt? Země se s praskotem prolomila a oni se zřítili do podivné podzemní místnůstky, která připomínala kuchyni, ale skútry smrti už se kývaly nad nimi a jeden obrovský drapák lačně rozvíral chřtán. *Mask!* znělo mu v útrokách a netušili, že jsou v kuchyni své vlastní Klárky.

Chňaplo to po nich jako zrádná tlama útočícího megalosaura! Bylo slyšet ženský výkřik. Ruka spíš bezděky udeřila svým hřbetem do ledové stěny a ta se roztříštila jako zrcadlo a na miliardy střípků. Vyjeknutí páru táhle doznívalo v hlubinách dimenze... A potom ticho, tak zimní, a tak bíle studené! *A sníh se snášel a ti dva se stále ještě drželi*

za ruce a zase šli po známě bílé louce. "Tak se mi zdá, že jsem ze vši té krásy na chvíli v chůzi usnula," vzdychla budoucí maminka, která byla ještě dost mladou dívkou.

"Jo, uspává to," přitakal ten mládenec. "A víš, že se mi teď na malou chvíli dokonce něco zdálo?" "A co?" objala ho a sníh padal a padal, ale výš než po kotníky jim nesahal. "A co se ti zdálo?" opakovala zřetelněji. "Už ani nevím. Ale myslím, že to bylo docela hezké, anebo aspoň zezačátku."

"Mikrospánek?" Vteřinu trvající!

"Asi. Ale jako bych v té vteřině prožil celý život."

"Prosím tě," řekla mu jeho žena s úsměvem a po dlouhé pauze. "To snad ne! Celý život?"

"Ano. Opravdu. A byl to život se vším všudy, co člověka může potkat na jeho klikatých cestičkách." Se všemi dobrodružstvími a láskami a zradami, myslel si. A mrazem.

"I s dětstvím?" ptala se.

"Dětství bylo naštěstí nejdelší a nic tak dlouhého už potom nepřišlo, víš? Potom už se všechno jenom zkracovalo a tálo to jako cesta křišťálovým bludištěm, ale podrobnosti už jsem zapomněl."

"A měl jsi strach?"

"Ne, protože to nebyla žádná moc osamělá cesta."

"A proč by taky byla, " řekla, "když jsi tady se mnou." A hrobovým tichem se na ně snášelo nikde nekončící bílé moře.

Knižně vyšlo v *Malé vánoční knížce*.